

Lại thêm một chính trị gia lụy vì tình

Minh Thu

Có thể nói là chuyện các chính trị gia bị sa ngã hoặc ‘thân bại danh liệt’ chỉ vì liên lụy đến những chuyện tình ái lãng nhăng hoặc những vụ tai tiếng tình dục không phải là chuyện lạ lùng gì trên chính trường Hoa Kỳ, gần như xảy ra khá thường xuyên, ứng dụng vào đủ các nhân vật thuộc hai đảng Dân Chủ và Cộng Hoà, thành phần bảo thủ cũng như cấp tiến. Có lẽ điều đáng lạ hơn hết là gần như mọi người đều lên tiếng ngán ngẩm cho hành động tự làm mất thanh danh của những kẻ phạm tội và gần như chê trách những người này về cái tội ‘ngu ngốc’ chẳng đáng để phải hy sinh cả công danh sự nghiệp cũng chỉ vì “cái hăm”. Nhưng có lẽ người Việt chúng ta thì không lấy gì làm ngạc nhiên vì đã từng quen với câu thành ngữ “*Lấy lửa thử vàng, lấy vàng thử đàn bà, lấy đàn bà thử đàn ông. . .*”

Dĩ nhiên, khi ngồi nhìn lại chuyện đã qua thì người ta mới bình tâm và sáng suốt hơn để nhận chân ra những sự yếu hèn tầm thường của mình, mà đáng lý ra những chính trị gia tài ba đó ắt hẳn phải biết rõ hơn ai hết cái giá phải trả sẽ quá đắt nếu như họ quyết định chơi đại kiểu thử lửa. Phải chăng vì là người trong cuộc nên phần đông đều trở thành u mê tăm tối và liều lĩnh nhắm mắt đưa chân, hoặc họ nghĩ rằng hành động gian dối của họ sẽ không bị phát giác, cho dù trước đó chính họ cũng đã chứng kiến biết bao những người đi trước cũng đã phạm vào những lỗi lầm tương tự.

Điều mà đa số người bàng quan rất ngạc nhiên khi chứng kiến nội vụ đổ bể là hầu như tất cả những phụ nữ lôi cuốn những chính trị gia uy quyền và nổi tiếng vào đường lầm lạc đều không phải là những khuôn mặt sáng giá, những ‘cành vàng lá ngọc’ hoặc thuộc loại ‘sắc nước hương trời’ để cho nhiều đáng anh hùng sẵn sàng chết trong vòng tay không khác gì Từ Hải lụy vì Thuý Kiều. Trong hầu hết những trường hợp, những phụ nữ làm trung tâm điểm của những vụ xì-căng-đan đều là những người tầm thường, chưa chắc có sức thu hút những người đàn ông khác khi mới gặp lần đầu ngoài đường phố. Đó là trường hợp của một cô sinh viên Monica Lewinsky thân người mập mạp mê hoặc để được ‘thối kèn’ cho ông tổng thống Bill Clinton; hoặc một thiếu phụ như Rielle Hunter đã trung niên chẳng lấy gì làm sắc sảo, làm nghề quay phim video và đã chiêu dụ được ứng cử viên tổng thống John Edwards; hay một cô gái điểm hạng sang Ashley Dupre với giá 1,000 Mỹ-kim cho 1 giờ ân ái đã lôi cuốn ông thống đốc New York Eliot Spitzer chi tiền ra để bao cô một đêm.

Và lần này nạn nhân mới nhất là nghị sĩ liên bang John Ensign đại diện tại tiểu bang Nevada, vừa mới thú nhận tội đã ngoại tình với một phụ nữ trung niên làm phụ tá trong văn phòng của ông tại Thượng viện cũng như trong một uỷ ban gây quỹ chính trị (PAC) do ông lãnh đạo. Tuy không nói rõ người phụ nữ này là ai nhưng qua ngày hôm sau, một thông cáo từ văn phòng của luật sư Daniel Albregts đại diện cho vợ chồng ông bà Doug và Cindy Hampton đưa ra cũng cho mọi người biết rõ hơn về danh tính của người trong cuộc. Thông cáo nói rằng họ rất tiếc là nghị sĩ Ensign đã quyết định bộc lộ “*một câu chuyện rất riêng tư*” và rằng bà phụ tá này sẽ có dịp trình bày rõ hơn về tình tiết nội vụ. Điều buồn cười là cả hai ông bà Hampton này, cùng với cậu con trai Brandon Hampton, cũng đều ăn lương từ văn phòng của ông Ensign hoặc từ văn phòng của Uỷ ban Cộng Hoà ở Thượng Viện.

Dường như chuyện này không phải là điều gì bí mật và tình cờ bị tiết lộ bởi giới truyền thông hoặc các kẻ thù chính trị nên khiến cho nghị sĩ John Ensign phải ra tay hành động trước hầu làm giảm bớt những hậu quả tai tiếng, bởi vì chính bà vợ Darlene Ensign cũng đã biết rõ chuyện. Nhiều nguồn tin thân cận nói rằng chuyện ngoại tình xảy ra vào thời điểm từ tháng 12 năm 2007 đến tháng 8 năm 2008 là lúc mà vợ chồng ông Ensign đang lục đục và sống ly thân, nhưng sau đó hai người đã tái hợp sống chung trở lại. Trong một thông cáo được gửi đến tờ nhật báo Las Vegas Sun, bà Darlene Ensign viết: “*Kể từ khi chúng tôi biết được chuyện này vào năm ngoái, chúng tôi đã tìm cách giải quyết vấn đề và chúng tôi đã đi đến sự hoà hợp hoà giải. Đây quả là một tình*

huống khó khăn cho cả hai gia đình. Nhờ vào sự giúp đỡ của gia đình và thân bằng quyến thuộc mà cuộc hôn nhân của chúng tôi càng vững bền hơn nữa.” Những người hiểu chuyện rõ hơn từ bên trong Thượng Viện cũng như tại tiểu bang Nevada thì cho rằng ông Ensign đã quyết định họp báo để thú nhận việc này sau khi người đàn ông bị cấm sừng đã gặp ông và đòi phải nộp một số tiền lớn.

Nghị sĩ liên bang John Ensign thú nhận tội ngoại tình trong cuộc họp báo vào ngày 16-6.

Trong cuộc họp báo để thú nhận về tội ngoại tình này, ông Ensign đã nhìn nhận rằng người phụ nữ trong cuộc và chồng của bà là những người bạn rất thân: *“Cả hai gia đình chúng tôi đều rất thân thiết. Chính sự gần gũi thân thiết này đã đẩy tôi vào những tình huống sa ngã để có những hành động không xứng đáng. Chúng tôi đã gây ra đau khổ cho cả hai gia đình và tôi lấy làm hối tiếc cho hành động này.”* Ông cũng đã ngỏ lời cùng với nghị sĩ Mitch McConnell là Trưởng khối Thiểu số là ông xin từ chức chủ tịch của Ủy ban Chính sách của phe Cộng Hoà, một chức vụ đứng hàng thứ 4 trong hàng ngũ lãnh đạo các nghị sĩ Cộng Hoà tại Thượng Viện.

Thoạt mới nhìn thì rõ ràng là ông Ensign đã can đảm và khôn ngoan nhận lãnh mọi trách nhiệm cho hành động phản bội đốn mạt này. Nhưng liệu điều đó có nghĩa là ông đã thực sự can đảm thú nhận tội lỗi của mình? Nhất là khi ông đại diện cho một khuynh hướng bảo thủ cổ xúy những giá trị gia đình và là một ngôi sao chính trị sáng giá và đang lên của đảng Cộng Hoà, được nhiều người nói đến là có tiềm năng và tham vọng ra ứng cử tổng thống vào năm 2012 hay 2016. Trong một vụ tai tiếng khác của một cựu nghị sĩ liên bang phe Cộng Hoà là Larry Craig đại diện tiểu bang Idaho vào cuối năm 2007 đã bị cảnh sát bắt giữ tại phi trường Minneapolis vì tội tình nghi dụ dỗ quan hệ tình dục đồng tính nơi công cộng, ông Ensign là một trong những người chỉ trích mạnh mẽ nhất ông Craig và còn đưa ra lời yêu cầu là ông Craig nên từ chức khi phát biểu với phóng viên AP: *“Nếu mà tôi ở trong trường hợp như vậy (bị kết tội hình sự) thì tôi sẽ từ chức ngay.”* Vào năm 1998 khi xảy ra vụ truy tố để luận tội ông Bill Clinton, ông Ensign là một ứng cử viên nghị sĩ liên bang tại Nevada và ông cũng đã kêu gọi ông Clinton hãy nên từ chức.

Nhưng khi chuyện này xảy đến với ông thì ông Ensign lại chẳng đả động gì đến chuyện từ chức khỏi Thượng Viện, mà chỉ nói đến việc từ chức khỏi hàng ngũ những người đứng đầu trong đảng Cộng Hoà ở Thượng Viện. Ông hy vọng là với lời xin lỗi sớm sửa như vậy thay vì phải bị giới nhà báo săn lùng để chất vấn, ông sẽ không để lại nhiều hình ảnh hay ấn tượng không mấy đẹp đẽ, và rồi với trí nhớ rất mau quên của người dân Hoa Kỳ, chuyện này sẽ dễ dàng được mọi người lãng quên hoặc tha thứ trong tương lai không xa.

Ở điểm này thì sự tính toán của ông Ensign rất khôn ngoan và chính xác. Trong quá khứ cũng đã có nhiều nhân vật thuộc phe bảo thủ bên đảng Cộng Hoà cũng bị dính líu đến những vụ tai tiếng chẳng lấy gì làm

đẹp dễ lắm nhưng rồi theo thời gian thì cũng được nhiều người quên dần và những chính trị gia này cũng dần dần sinh hoạt trở lại như bình thường. Đó là trường hợp của nghị sĩ liên bang David Vitter đại diện tại tiểu bang Louisiana. Ông Vitter nổi tiếng là một khuôn mặt bảo thủ sáng giá trong đảng Cộng Hoà, nhưng vào mùa hè năm 2007, tin tức được tiết lộ là ông cũng từng là thân chủ lâu năm, thường đến viếng dịch vụ chơi gái của mụ tú bà nổi tiếng ở vùng Hoa Thịnh Đốn là Deborah Jean Palfrey, thường được biết tiếng là D.C. Madam. Ông Vitter cũng đã lên tiếng xin lỗi về hành động ‘không phải đạo’ này và rồi tiếp tục ngồi vững ở cái ghế nghị sĩ cho đến ngày nay.

Một khuôn mặt bảo thủ khác của đảng Cộng Hoà cũng có những hành động ‘không phải đạo’ khác như ngoại tình nhưng rồi cũng được mọi người quên lãng và đang mon men tính đến chuyện trở lại chính trường, đó là cựu chủ tịch Hạ Viện Hoa Kỳ Newt Gingrich. Ông này là thủ lĩnh phe Cộng Hoà giành được quyền lực vào năm 1994, luôn tìm cách gây rối hay công kích hoặc hạ nhục, chề riếu ông Clinton hơn là lo việc quốc gia, thường tự xưng là nhà vô địch bảo vệ các giá trị gia đình, một trong những nhân vật chủ động để tìm cách luận tội và truất quyền TT Clinton trong vụ tình dục lãng nhãng với Monica Lewinsky.

Thế nhưng sau đó không lâu thì chính ông Gingrich cũng đã phải từ chức và rời khỏi Quốc Hội vì bị cáo giác là đã tư tình với một cô phụ tá tại Hạ Viện là Callista Bisel và đã tìm cách nâng đỡ, bao che cho cô này trong lúc ông vẫn còn chính thức kết hôn với bà vợ thứ nhì của ông là Marianne. Chưa hết, thành tích cá nhân của ông Gingrich còn tồi tệ hơn nữa khi người ta biết rằng trước khi lấy bà Marianne, ông Gingrich đã từng nộp đơn ly dị bà vợ đầu tiên là Jackie trong lúc bà này đang nằm dưỡng bệnh tại nhà thương vì phải trải qua một cuộc giải phẫu ung thư ngực. Đã thế, sau đó ông Gingrich còn tìm cách chạy làng, không chịu đóng tiền cấp dưỡng nuôi con. Chính những chi tiết lem nhem này đã để lộ bộ mặt giả dối của nhiều nhân vật lãnh đạo phe Cộng Hoà lúc bấy giờ đã hăng hái đòi kết tội ông Clinton.

Bởi vì ngay sau khi ông Gingrich từ chức và rời khỏi Hạ Viện, nhân vật được phe Cộng Hoà chọn lên thay thế là ông Bob Livingston, một dân biểu bảo thủ lâu năm tại thành phố New Orleans, tiểu bang Louisiana. Thế nhưng trong lúc cuộc luận tội xét xử ông Clinton diễn ra thì ông Livingston cũng bất ngờ tuyên bố sẽ từ chức và rút lui khỏi Quốc Hội, giống như ông Gingrich. Lý do là vì một số tin tức được bất ngờ khai ra cho thấy là ông dân biểu bảo thủ này nổi tiếng với những giá trị truyền thống gia đình thực ra cũng chẳng lấy gì làm đạo đức như nhiều người lầm tưởng.

Vì đã có nhiều bằng chứng cho thấy là ông Livingston đã cặp kè với nhiều cô vợ bé, chưa kể đến chuyện ông cũng thích đi chơi gái và tham dự vào nhiều màn ăn chơi dâm dật bất bình thường. Thế là lại thêm một nhân vật khác của phe bảo thủ, từng đã kích mạnh mẽ tư cách đạo đức đốn mạt của ông Clinton, cũng đành phải ôm hận vì đồn “gậy ông đập lưng ông” này. Chưa hết, sự rút lui của ông Livingston đã mở đường cho một khuôn mặt bảo thủ mới là David Vitter lên thay khi đắc cử vào chức vụ dân biểu liên bang và sau đó là nghị sĩ liên bang tại Louisiana. Và sau đó thì cũng ông Vitter lại bị liên lụy đến việc đi chơi gái như đã kể ở phần trên.

Trở về với hành động ngoại tình của ông Ensign, hành động của ông khi cuỗm người vợ của phụ tá mình thường không được đánh giá tốt nếu như nhìn dưới quan điểm của người Á châu, theo kiểu ông đã lợi dụng quyền lực của mình để ‘chim’ vợ của đàn em, không có khí phách của một lãnh tụ đáng nể trọng. Nhưng dường như đối với người Tây phương thì điều này chẳng có gì là cấm kỵ, phải chăng vì họ cho rằng danh vọng và uy quyền của các chính trị gia đã là yếu tố quan trọng nhất để thu hút nhiều phụ nữ sẵn sàng ngoại tình để ngã vào vòng tay của sếp lớn. Đó là trường hợp đã xảy ra cho một chính trị gia sáng giá khác là Thị trưởng Gavin Newsom của thành phố San Francisco. Trước đó, chính trị gia trẻ tuổi và nổi tiếng này cũng có một người vợ sang trọng và học thức là Kimberly Guilfoyle, nhưng rồi cũng ly dị và sau đó lem nhem tình ái với cô thư ký Ruby Rippey Tourk lại là vợ của một phụ tá cao cấp trường ban vận động bầu cử cho ông vào năm 2006. Khi nội vụ đổ bể, ông đã lên tiếng xin lỗi, và cũng may là người đàn ông bị cạm bẫy này đã không nổi ghen và tức giận nổ súng hay làm điều gì nguy hiểm đến tính mạng, để rồi mọi chuyện lại rơi vào quên lãng và ông Newsom vẫn được tái đắc cử về vang vào năm 2007 và có nhiều triển vọng để trở thành ứng viên sáng giá của đảng Dân Chủ cho cuộc bầu cử thống đốc tiểu bang California vào năm tới.

Khách quan mà nói, những chuyện tình ái vụng trộm lãng nhãng của những chính trị gia hay các lãnh tụ không phải là chuyện mới mẻ hay kỳ lạ khiến chúng ta phải ngạc nhiên hay chứng hửng. Xưa nay thói đời vẫn vậy, những kẻ quyền cao chức trọng thường dễ sinh ra tự phụ và đôi lúc nghĩ rằng mình có quyền được hưởng đặc ân khác với người thường. Trong nhiều trường hợp khác, họ cũng là con người bình thường với nhiều nhược điểm và cũng có lúc u mê tăm tối nên đi đến những hành động khá ngu xuẩn.

Nhưng người ta vẫn ngạc nhiên tự hỏi là tại sao những chính trị gia và lãnh tụ đó (trông có vẻ thông minh, hiểu biết sáng suốt) lại có thể nông nổi, hoặc ngu xuẩn đến mức tệ hại như vậy chỉ vì một vài phút lầm lỡ mê say tử sắc hoặc nhục dục mà huỷ hoại đi cả một sự nghiệp gầy dựng từ bấy lâu? Phải chăng anh hùng xưa nay cũng có nhược điểm to lớn là luy vì nhan sắc, bằng cách này hay cách khác? Và câu thành ngữ bình dân như đã nói ở phần đầu “*Lấy đàn bà thử đàn ông. . .*” phải chăng đã được thốt ra sau khi đã được chứng nghiệm bằng nhiều thí dụ đầy rẫy trong lịch sử cổ kim? Câu nói “*Khôn ba năm đại một giờ*”, phải chăng không những chỉ áp dụng để dạy dỗ hay răn đe cho những cô gái mới lớn sắp sửa bước vào đời đầy chạm bẩy cám dỗ, mà còn cho nhiều vị nam nhi khác, nhất là các chính trị gia ở Hoa Kỳ này?

Minh Thu

minhthu54@gmail.com

Houston, Texas 18-06-2009